

Sevimli Hayalet

Yavuz DEMİRKIRAN

Sevimli Hayalet

Yavuz DEMİRKİRAN

Yeşil tepeler arasına gizlenmiş şirin bir köyde, gıcırdayan kanatları olan eski bir yel değirmeni vardı. Köylüler sessiz yuvalarını severdi, ama geceleri değirmenden garip sesler gelirdi. Fısıltılar orada bir hayaletin dolaştığını söylerdi. Kimse bunun sadece Casperton olduğunu bilmiyordu; iyi kalpli, yardım etmeyi gizlice isteyen utangaç küçük bir hayalet.

Casperton küçüktü, yaklaşık bir çocuk boyundaydı; teni ay ışığı gibi parlayan soluk nane beyazıydı. Büyük kehribar gözleri yumuşakça parlıyor, pembe yanakları onu neredeyse insan gibi gösteriyordu. Her biri özel bir alet taşıyan cepleriyle dolu minik mavi bir önlük giyerdi. Bacakları yerine, süzülürken arkasında hafif bir kuyruk dalgalanırdı.

Her gece, köy uyurken Casperton yel değirmeninden sessizce çıkardı. Küçük aletlerini taşır ve kırık şeyleri onarırdı: gevşemiş bir çit, çatlamış bir kova, sallanan bir el arabası. Görülmekten korkarak sessizce çalışırdı. Sabaha kadar her şey tamir edilmiş olur, köylüler de şaşkınlıkla kafalarını kaşırlardı. Ama geceleri duyulan gizemli sesler onları tedirgin ederdi.

Rüzgarlı bir akşam, eski yel değirmeni inleyerek durdu. Kanatları hareketsiz kaldı ve köy ekmeği için ununu kaybetti. Değirmenin bekçisi Dede Otis başını salladı. “Makine bozuldu,” dedi iç çekerek. “Tamir etmeliyiz, yoksa ekmeğimiz kalmaz.” Köylüler endişeyle toplandı ve ne yapacaklarını bilemediler.

Casperton değirmenin penceresinden izledi. Endişeli yüzleri gördü ve Dede Otis'in üzgün sesini duydu. "Yardım edebilirim," diye fısıldadı kendi kendine, ama utangaçlığı onu durdurdu. Ya çılgılık atarlarsa? Ya kaçarlarsa? Yine de köyünün aç kalmasına izin veremezdi. O gece, aletleri hafifçe şingırdayarak bozuk yel değirmenine süzüldü.

Bu sırada, kestane rengi topuz saçlı ve sarı puantiyeli elbiseli meraklı kız Milla uyuyamıyordu. Yel değirmeninin yakınında hafif bir ışık gördü ve gümüş feneriyle parmak uçlarında dışarı çıktı. Bir çatlaktan baktığında nefesi kesildi. Küçük bir hayalet cıvataları sıkıyor ve dişlileri yağlıyordu. Hiç de korkutucu değildi; yardımseverdi!

Milla, Casperton'un yorulmadan çalışmasını izledi. Kehribar gözleri odaklanmış, kısa kolları hızla hareket ediyordu. Yel değirmeninin kalbini tamir ederken küçük bir melodi mırıldanıyordu. Milla gülümsedi. Yardım etmek istedi ama onu korkutmak istemedi. Bu yüzden işini bitirmesini bekledi ve sonra usulca dışarı çıktı. “Merhaba,” dedi yumuşak bir sesle. “Ben Milla. Yel değirmenimizi tamir ettiğin için teşekkürler.”

Casperton yerinden sıçradı ve yanakları pembeye döndü. Bir un çuvalının arkasına saklanmaya çalıştı ama hafif kuyruğu onu ele verdi. “L-lütfen korkma,” diye kekeledi. “Sadece yardım etmek istedim.” Milla başını salladı. “Korkmuyorum. Sen iyisin. Ama neden saklanıyorsun?” Casperton iç çekti. “Köylüler beni korkutucu bir ses sanıyor. Benden korkmalarını istemiyorum.”

Milla bir an düşündü. “Onlara gerçekte kim olduğunu göstermeliyiz,” dedi. “Dede Otis yarın yel değirmeni hakkında bir toplantı yapacak. Benimle gel. Seni tanıştıracayım.” Casperton'un gözleri kocaman açıldı. “Ama ya çığlık atarlarsa?” Milla aralıklı dişleriyle gülümsedi. “Atmazlar. Bana güven.” Casperton yavaşça başını salladı, kalbi pır pır atıyordu.

Ertesi gün köylüler yel değirmeninin yanında toplandı. Dede Otis bastonuna yaslandı. “Yel değirmeni tamir edildi!” diye duyurdu. “Ama kim yaptı?” Kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Milla öne çıktı. “Kimin yaptığını biliyorum,” dedi. “Utangaç ama o bizim dostumuz. Lütfen korkmayın.” Dönüp yumuşak bir sesle seslendi: “Casperton, dışarı çık.”

Casperton mavi önlüğü dalgalanarak yel değirmeninin arkasından süzüldü. Köylüler nefesini tuttu. Bazıları geri çekildi. Dede Otis elini kaldırdı. “Bekleyin,” dedi. “Ne söyleyeceğini dinleyelim.” Casperton'un sesi titredi. “Geceleri eşyalarınızı tamir ettim çünkü yardım etmek istedim. Sizi korkuttuysam özür dilerim. Sadece dostunuz olmak istiyorum.”

Dede Otis'in gözleri yumuşadı. Yanına yürüdü ve elini Casperton'un omzuna koydu; serin ama nazıktı. “Yel değirmenimizi tamir ettin ve köyümüzü ayakta tuttun,” dedi. “Bu korkutucu değil. Bu iyilik.” Köylüler birbirlerine baktı. Sonra tek tek gülümsediler. “Teşekkürler, Casperton,” dediler. “Köyümüze hoş geldin.”

Kutlamak için köylüler bir parti düzenledi. Fenerler astılar ve taze ekmek pişirdiler. Casperton aralarında süzüldü, kehribar gözleri parlıyordu. Milla onun yanında kaldı ve onu herkesle tanıştırdı. Dede Otis ona hediye olarak minik bir pirinç anahtar verdi. “Resmi tamircimiz için,” dedi göz kırparak. Casperton'un yanakları sevinçle pembeleşti.

O günden sonra Casperton artık saklanmadı. Gün ışığında eşyaları tamir etmeye yardım etti ve köylüler onu el sallayarak ve gülümseyerek karşıladı. Çocuklar oyuncaklarını tamir etmesini istedi ve Dede Otis ona yel değirmeni kanatlarının nasıl yapıldığını öğretti. Yel değirmeni gururla döndü ve köy mutlu oldu. Casperton ait olduğu bir yer bulmuştu.

Milla ve Casperton en iyi arkadaş oldular. Öğleden sonraları tepeleri keşfederek, akşamları hikâyeler paylaşarak geçirdiler. Köylüler birini anlamanın ondan korkmaktan daha iyi olduğunu öğrendi. Ve köye yeni biri geldiğinde, mavi önlüğü dalgalanarak ilk selam veren Casperton olurdu. Çünkü dostluk korkuyla değil, anlayışla başlar.

Böylece bir zamanlar gölgelerde saklanan küçük hayalet köyün kalbi oldu. Yel değirmeni döndü, ekmek kabardı ve havayı kahkahalar doldurdu. Casperton iyi ve cesur olmanın korkuyu dostluğa dönüştürebileceğini öğrendi. Milla ise meraklı bir kalbin ve dostça bir gülümsemenin her şeyi değiştirebileceğini biliyordu. Son.